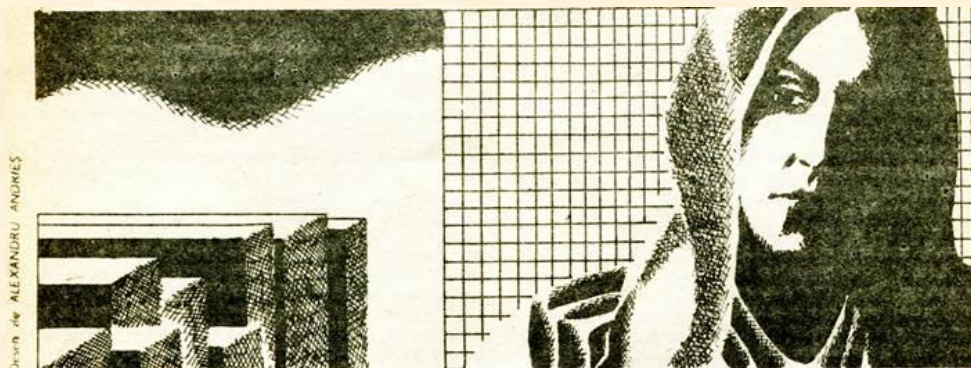

PREA SUBLIMA MEA

MISIUNE

POUL ANDERSON

Ne-am întâlnit pe linie de afaceri. Firma lui Michaels dorea să construiască o sucursală pe coasta periferică a Evanston-ului și descoperise că titlurile unora dintre cele mai promițătoare terenuri erau în posesia mea. Mi-au făcut o ofertă avantajoasă, eu însă m-am încăpăținat să refuz. Au mărit oferta, am rămas la fel de încăpăținat. În cele din urmă m-a contactat însuși șeful. Nu era chiar în toate privințele așa cum mi-l îmaginasem. Agresiv, bineînțeles, dar într-un mod atât de politicos încât nu ofensa, iar manierele lui erau evident mai mult cuviincioase, lăsând arareori să se ghi-cească lipsa unei educații riguroase. Lipsa aceasta o recupera cu repezi-ciune, atât la cursuri serale și intensive, cât și printr-o lectură nepotolită, devoratoare.

Cît am perfectat afacerea, am ieșit în oraș să bem ceva. M-a condus într-un bar care avea un nu știu ce din aerul Chicago-ului: liniștit, ponosit, fără tonomat sau televizor, cu un raft plin de cărți și cîteva seturi de șah, fără moftangii și ciudați care de obicei infestază astfel de localuri. În afară de noi, mai erau doar vreo șase clienți: un tip, gen profesor emerit, se vîrșe printre cărți, niște indivizi făceau politică cu o oarecare abilitate, un tînăr polemiza cu barmanul dacă Bartok era mai original decît Schoenberg sau viceversa. Am găsit într-un colț o masă și am cerut niște bere daneză. I-am explicat lui Michaels că, într-un fel sau altul, nu-mi păsa atât de bani, cît mă opuneam ca niște terenuri frumoase de țară să fie răscolite de buldo-

zere pentru a ridica în loc încă una din suburbiile acelea cromate. Michaels și-a umplut pipa înainte de a-mi răspunde. Era un bărbat uscățiv, țeapăn, cu bărbia lungă și nasul roman, cu părul grizonat și ochii întunecați, lucitori.

— Nu v-a explicat reprezentantul meu? m-a întrebat. Noi nu vrem să construim un șir de cocioabe identice. Ne-am hotărât pentru vreo șase proiecte de bază, cu variantele lor, să le amplasăm într-o așezare... cam de felul acesta...

A scos un creion și niște hîrtie din buzunare și a început să schițeze. Pe măsură ce vorbea, accentul străin devenea tot mai puternic. Fluența însă și o păstra. Și-a susținut punctul de vedere mai convingător decît o făcuse oricare dintre reprezentanții săi.

Volens-nolens, îmi spunea, sîntem la mijlocul secolului XX și producția de masă avea să se instaureze definitiv. O comunitate nu trebuie neapărat să fie mai puțin atrăgătoare pentru că este în întregime prefabricată; ci, dimpotrivă, ar putea dobîndi la urma urmei unitate estetică. Michaels a continuat să-mi argumenteze cam în ce mod s-ar petrece toate acestea. Nu mă presa prea tare și conversația, treptat, devia.

— Un loc încîntător acesta, am remarcat eu. Cum l-ați descoperit?

Ridică din umeri.

— Deseori hoinăresc prin împrejurimi, mai ales noaptea. Explorez.

— Nu-i oarecum periculos?

— Nu, prin comparație, mi-a răspuns cu o urmă de înverșunare în glas.

— Oh, înțeleg că nu v-ați născut aici.

— Nu. Am venit în Statele Unite doar prin 1946. Sînt ceea ce îndeobște numiți un I.D., individ deșrădăcinat. Am devenit Thad Michaels pentru că mă săturasem să tot silabisesc Tadeusz Michalkowsky...

În general, Michaels vorbea foarte rar despre sine. Mai tîrziu am aflat de la niște concurenți plini de admirație și invidie cîteva detalii despre succesele sale precoce în afaceri. Unii dintre ei încă nu credeau că este posibil să vinzi o casă cu încălzire centrală cu douăzeci de mii de dolari și să scoți și profit. Nu era rău deloc pentru un emigrant fără un ban în buzunar. Am verificat și am aflat că fusese admis în țară datorită unei vize speciale, oferită pentru serviciile aduse armatei S.U.A. în ultimii ani ai războiului din Europa. Acele servicii ceruseră nervi de oțel și o inteligență iute.

În timp, relația noastră a devenit tot mai complexă. I-am vîndut terenurile dorite. Am continuat să ne vedem, uneori la local, alteori în apartamentul meu de burlac, de cele mai multe ori la vila lui, pe malul lacului. Avea o uluitoare soție blondă și doi băieți dezghețați și binecrescuți. Cu toate acestea, rămînea un om singuratic, iar eu îi satisfaceam nevoia de

prietenie.

Cam la vreun an după întâlnirea noastră, mi-a istorisit povestea.

Fusesem invitat la cină. După masă am mai zăbovit și am stat de vorbă. Și-am vorbit, am tot vorbit. Când am înșirat toate subiectele, de la șansele unei răsturnări la următoarele alegeri orașenești, pînă la cele pe care le-ar suporta alte planete dacă ar urma în general un curs al istoriei similar cu al nostru, Amelia s-a scuzat și s-a dus la culcare.

Era mult după miezul nopții. Michaels și cu mine am continuat să povestim. Nu-l văzusem niciodată atît de agitat. De parcă acest ultim subiect abordat, sau doar un anume cuvînt rostit ar fi deschis brusc în fața ochilor lui o ușă nevăzută. În cele din urmă s-a ridicat, a reumplut paharele cu whisky cu o mișcare nu tocmai sigură, și, fără cel mai mic zgomot, a pășit pe covorul gros și verde, de-a lungul camerei, către ferestre. Noaptea era clară și tăioasă. Am privit orașul – dungi, păienjenișuri și întortochieri de culori sclipitoare: rubine, ametiste, smaragde, topaze, iar între ele, fișia întunecată a lacului Michigan. Se părea chiar că puteam zări nemărginitele cîmpii de dincolo de ape. Deasupra capului, însă, se arcuia cerul, un cristal negru boltit, în care Ursa Mare rămăsese ținută pe coadă, iar Orion mărșăluia de-a lungul Căii Lactee. Rareori mi-a fost dat să văd o astfel de privești, imensă și înghețată.

— La urma urmei, a rostit Michaels, știu despre ce vorbesc.

Am tresărit, adîncit în fotoliu. Focul din cămin zvîrlea flăcărui albastre. În afară de ele, camera era luminată doar de o lampă cu abajur, astfel încît, mai devreme cînd trecusem prin dreptul ferestrei, am putut vedea și eu roiul de stele.

M-am înfiorat ușor.

— Știi, personal?

M-a privit peste umăr; fața îi era înțepenită.

— Ce ai spune dacă ți-aș răspunde că da?

A sorbit îndelung din băutură. „King’s Ransom” era o licoare nobilă și liniștitoare, mai ales cînd pămîntul însuși părea să se cutremure de atîta frig.

— Presupun că ai motivele tale s-o afirmi, și aștept să văd și eu care ar fi ele.

Michaels zîmbi strîmb.

— Oh, păi și eu sînt de pe planeta asta, mi-a răspuns. Și totuși... totuși, cerul e atît de imens și de straniu... Nu crezi că acest straniu ar afecta oamenii care ar ajunge acolo sus? Nu crezi că s-ar însinua în ființa lor

astfel încît, întorși pe pămînt, să-l poarte în sine, pătruns în carnea și oasele lor, iar Terra n-ar mai fi niciodată aceeași ca înainte?

— Continuă. Știi că-mi plac plăsmuirile!

Michaels a pornit înainte, s-a răsucit și brusc a dat băutura peste cap. Gestul acesta violent nu era în genul lui. Nici ezitățile dinainte, dealtfel. Vorbea cu un glas aspru, iar accentul străin era puternic, ca la început.

— Foarte bine, atunci, am să-ți povestesc o... plăsmuire. Este de altfel o poveste de iarnă, rece, pe care, te sfătuiesc să n-o iei prea în serios.

Am tras din trabucul excelent pe care mi-l oferise și am așteptat în liniștea de care, se părea, avea nevoie.

Cu ochii în pămînt s-a plimbat puțin înainte și înapoi în fața ferestrei. Apoi și-a turnat în pahar puțin whisky și s-a așezat alături. Nu se uita la mine, ci la o pictură de pe perete, un lucru întunecat și ininteligibil, care nu plăcea nimănui altcuiva. Părea că tabloul îi transmite un fel de îndrăzneală, forță, căci a început să vorbească repede și blînd.

— Odată ca niciodată, de mult, foarte demult în viitor, a existat o civilizație. Nu ți-o voi descrie, fiindcă ar fi imposibil. Ai putea să te întorci în timp la arhitectii piramidelor egiptene și să le vorbești despre orașul acesta ce se-ntinde la picioarele noastre? Nu vreau să spun că nu te-ar crede, bine-înțeles că nu te-ar crede, dar asta nu are nici o importanță. Vreau să spun că nu te-ar înțelege. Nimic din ceea ce le-ai putea spune nu ar avea pentru ei vreun sens. Iar felul în care oamenii muncesc, gîndesc și cred, ar fi și mai puțin comprehensibil decît acele lumi și turnuri și mașini. Nu-i așa? Dacă ți-aș vorbi despre oamenii din viitor trăind între mari energii orbitoare, sau despre programarea genetică a copiilor, despre războaie imaginare, despre stînci vorbitoare, despre un anume Vîntător Orb, ai putea să nu simți absolut nimic, dar de înțeles, în mod sigur nu ai înțelege nimic. Așa că te rog să-ți imaginezi doar de cît de multe mii de ori s-a învîrțit planeta în jurul Soarelui, cît de adînc îngropați și uitați sîntem noi, cei de acum; și tot așa să-ți mai imaginezi că aceasta altă civilizație gîndește în sisteme atît

de străine nouă, încât ignoră orice limitare a logicii și a legilor naturale ajungînd pînă la descoperirea unui procedeu de a călători în timp.

În timp ce locuitorul comun din acel secol – nu-l pot numi chiar cetățean, de fapt nu pot folosi nici un cuvînt pe care-l avem la îndemînă acum pentru că ar fi impropriu, locuitorul, deci, cu o educație medie, știe într-un mod foarte vag și dezinteresat că în urmă cu mii de ani niște semi-sălbatici au fost primii care au divizat atomul, doar unul sau doi oameni au poposit cu adevărat pe aici, au umblat printre noi, au studiat, au clasificat și au catalogat, au cartografiat și s-au întors între ai lor cu un stoc de informații pentru Creierul Central, dacă-l pot numi astfel. Nimeni altcineva în afară de acești doi, trei specialiști nu este interesat de noi, mai mult decît te privește pe tine, să zicem, arheologia Mesopotamiei timpurii. Înțelegi?

Michaels și-a ațintit privirea în paharul pîntecos din mînă, uitînd-o acolo, de parcă băutura din el ar fi fost un fel de oracol. Liniștea se adîncea.

— Foarte bine, am spus. De dragul poveștii am să accept premisele. Călătorii aceștia în timp presupun că sînt de neobservat. Au anumite tehnici de deghizare și așa mai departe. Nu cred că ar vrea să-și schimbe propriul lor trecut.

— Oh, nu-i nici o primejdie de așa ceva, mi-a replicat Michaels. Problema e că nu ar afla prea multe dacă ar susține peste tot că aterizează din viitor. Închipuiește-ți numai!

Am chicotit.

Privirea lui Michaels s-a umbrit.

— În afară de cel științific, m-a interogat, poți ghici ce alt folos ar putea avea o astfel de călătorie în timp?

— Păi, am încercat eu, comerțul cu obiecte de artă, sau cu resurse naturale. Să te întorci la epoca dinozaurilor și să scotocești după fier, înainte ca omul să fi apărut și să fi pustiit minele cele mai bogate.

Michaels a clătinat capul.

— Mai gîndește-te. Nu și-ar dori decît un număr limitat de statuete minoice sau de vase Ming, sau de hegemoni pitici mumificați, din lumea a treia. Și toate astea mai ales pentru muzeele lor. Dacă „muzeu” este un termen destul de potrivit. Îți spun doar, ei nu sînt ca noi. Cît privește resursele naturale, sînt dincolo de punctul în care ar avea nevoie de ele; și le fabrică pe ale lor.

S-a oprit puțin, o pauză ca înaintea unui plonjon final. Și apoi:

— Care era colonia aceea penitenciară pe care a abandonat-o Franța?

— Insula Dracului?

— Da, asta era. Îți poți imagina răzbunare mai cumplită pe un criminal condamnat decît aceea de a-l „abandona”, de a-l izola în trecut?

— Cum? Păi, aș crede mai degrabă că ei ar fi ajuns dincolo de orice noțiune de răzbunare, sau chiar de intimidare prin exemple oribile. Pînă și în secolul nostru sîntem conștienți că asta nu are nici un efect!

— Ești sigur? m-a întrebat calm Michaels. Alături de dezvoltarea criminologiei „progresiste” de azi, nu există și o creștere corespunzătoare a criminalității însăși? Te mirai mai deunăzi cum de îndrăzneam să mă plimb noaptea pe străzi singur. Mai mult, pedeapsa este considerată un gen de purgație a societății luată ca întreg. Acolo în viitor ți s-ar spune că execuțiile publice au redus procentajul de crime, care, altfel, ar fi fost încă și mai ridicat. Mai important decît asta este faptul că li se pare că, într-o oarecare măsură, aceste spectacole au făcut posibilă nașterea adevăratului umanism al secolului al XVIII-lea.

Sprînceana lui Michaels s-a înălțat sardonice;

— Sau cel puțin așa susțin ei acolo, în viitor. Nu importă dacă au dreptate ori nu, sau doar caută o explicație rațională pentru vreo reminiscență degradantă din civilizația lor. Ceea ce trebuie să iei de bun este că își trimit criminalii cei mai înrăiți în trecut.

— Destul de neplăcut pentru trecut, am remarcat eu.

— Nu. Nu tocmai. Și asta pentru o scrie de motive, incluzînd faptul că tot răul pe l-ar putea ei provoca s-a întîmplat deja... La naiba! Engleza nu e făcută pentru a exprima astfel de paradoxuri. Totuși, ceea ce contează este să ții minte că ei nu irosesc tot acest efort pentru răufăcătorii ordinari. Trebuie să fii un criminal foarte deosebit pentru a merita exilul în timp. Și totdeauna clasificarea unei crime ca fiind cea mai condamnatibilă depinde de momentul istoric în care a fost comisă. Crima, banditismul, trădarea, erezia, contrabanda cu droguri, sclavia, tot pomelnicul, toate au fost pe rînd condamnate la pedeapsa capitală în anumite epoci, tolerate în altele și chiar încurajate în mereu alte epoci. Gîndește-te la trecut și vezi dacă nu am dreptate.

L-am privit un timp, oboservînd

cît de adînci îi erau ridurile pe obraz și dîndu-mi seama că la vîrsta lui nu ar trebui să fie atît de cîrunt.

— Foarte bine, am spus. De acord. Dar un om din viitor, posedînd atîtea cunoștințe, n-ar...?

Michaels și-a trîntit paharul pe masă.

— Ce cunoștințe? a izbucnit. Pune-ți mintea la contribuție! Imagi-nează-ți că ai fi abandonat gol și singur în Babilon. Cît știi din limba și istoria Babilonului? Cine este regele din „prezent” al Babilonului, cît va mai domni și cine îi va fi urmaș? Care sînt legile și obiceiurile de care trebuie să ascuți? Eventual îți amintești că asirienii sau persanii sau alții vor cuceri Babilonul și va fi iadul pe pămînt. Dar cînd? Cum? Războiul în curs este doar o hărțuială de graniță sau o bătălie decisivă? Dacă-i așa, va cîștiga Babilonul? Dacă nu, care vor fi termenii de pace impuși? Păi nu găsești douăzeci de oameni astăzi să-ți poată da un răspuns corect la întrebările astea, fără să-l caute prin cărți! Și, unde mai pui că tu nu ești unul dintre aceștia, și nu ți s-a lăsat nici o carte!

— Cred, am spus rar, că de îndată ce aș învăța destul din limbă, m-aș îndrepta spre cel mai apropiat templu și i-aș spune preotului că știu să confecționez focuri de artificii.

Michaels a rîs, puțin amuzat.

— Cum? Adu-ți aminte că ești în Babilon. Unde găsești sulf și salpetru? Chiar dacă îl faci pe preot să înțeleagă ce vrei, cum alcătuești compoziția unui praf care să ia foc cu adevărat, în loc să fisie puțin? E o artă în toată legea și asta, ca să știi și tu! Ce dracu, n-ai obține nici măcar un loc de marinar pe un vas; ai fi norocos dacă ai sfîrși prin a freca puntea. Mai degrabă sclav la cîmp, este o carieră probabilă! Nu-i așa?

Focul în cămin se stinsese aproape.

— Știi, aleg cu grijă epoca... Michaels se uita pe fereastră. Văzută de la locurile noastre, reflecția luminii în geam eclipsa stelele, astfel încît simteam doar adîncimea nopții de afară.

— Cînd un om este condamnat la exil, a continuat Michaels, toți experții se adună, arătînd cam cum ar fi perioadele istorice în care sînt specializați fiecare în parte, ce efect ar avea ele asupra aceluia individ anume. Poți să vezi cum un tip de intelectual pretențios, lăsat în Grecia homerică ar găsi că aceasta-i un adevărat coșmar, în timp ce un tip de necioplit s-ar descurca destul de bine, sfîrșind chiar prin a deveni un războinic respectat. Dacă necioplitul nu a fost cel mai crîncen dintre criminali, ar putea să fie abandonat chiar lîngă palatul lui Agamemnon, fiind expus la nimic mai mult decît la pericol, incomoditate și dor de casă. Oh, Dumnezeule, dorul de

casă... a șoptit Michaels.

Atîta amărăciune se adunase în el cît a povestit, încît am încercat să-l calmăm cu o remarcă destul de prozaică:

— Trebuie să imunizeze condamnatul la toate bolile trecutului, altfel ar fi doar o condamnare la moarte ceva mai sofisticată.

Pupilele lui Michaels m-au fixat din nou

— Da, mi-a răspuns el. Și, bineînțeles, serul de longevitate este încă activ în venele sale. Oricum, asta-i totul. După ce se întunecă, condamnatul este lăsat într-un loc pustiu, nava dispare, iar el este rupt de toate pentru tot restul vieții. Ceea ce el știe este că judecătorii au ales o epocă cu astfel de caracteristici încît, în mod firesc, pedeapsa pe care o implică este pe măsura vinei sale.

Liniștea ne-a acoperit încă odată, ticăitul ceasului de deasupra căminului a devenit cel mai zgomotos sunet de pe pămînt de parcă toate celelalte sunete înghețaseră și muriseră afara. M-am uitat la cadran. Noaptea era pe trecute, în curînd, spre răsărit, cerul avea să devină palid.

Cînd l-am privit din nou, Michaels mă observa cu o intensitate deconcertantă.

— Care a fost crima ta? am întrebat.

N-a părut luat prin surprindere, a rostit doar plictisit:

— Ce contează! Ți-am mai spus, crimele unei epoci sînt eroismele altora. Dacă încercarea mea ar fi reușit, secolele următoare mi-ar fi venerat numele. Dar am dat greș.

— O mulțime de oameni trebuie că au avut de suferit, am spus. O lume întreagă trebuie să te fi urît.

— Asta cam așa e, a acceptat. Bineînțeles, ceea ce-ți povestesc este pură fantezie, o plăsmuire, așa ca să treacă vremea, a adăugat Michaels, aproape imediat.

— Bineînțeles, și mă prind în continuare în joc, am zîmbit.

Treptat tensiunea ce-l închista a cedat. S-a lăsat pe spate și și-a întins picioarele pe covorul acela nemaipomenit.

— Așa. Dat fiind ce ți-am povestit, totuși, cum ai dedus gravitatea vinei mele?

— Datorită vieții tale dinainte. Cînd și unde ai fost „părăsit”?

Pe tonul cel mai sinistru ce mi-a fost dat să aud vreodată, Michaels mi-a răspuns:

— Lîngă Varșovia, în august 1939.

— Îmi închipui că nu vrei să vorbești despre anii de război.

— Nu, nu vreau.

Totuși, pentru că discuția fusese provocată, a continuat să povestească:

Dușmanii mei au făcut oricum o gafă. Confuzia de după atacul german mi-a dat o șansă să scap de poliție înainte de a fi trimis într-un lagăr de concentrare. Treptat, am aflat care era situația. Bineînțeles, nu puteam anticipa nimic. Nici acum nu pot; doar specialiștii știu sau se interesează de tot ce s-a petrecut în secolul XX. Dar pe când devenisem un recrutar în armata germană, mi-am dat seama că eram în partida învinșilor. Așa că m-am strecurat dincolo, la americani, le-am spus ceea ce am observat, am devenit un fel de cercetaș al lor. Riscant, dar dacă aș fi fost oprit de vreun glonte, ce naiba aș fi avut de pierdut!? Și n-am fost; restul povestirii este destul de comun.

Țigara mea s-a stins. Am reaprins-o, căci țigările lui Michaels nu erau de lepădat. Le comanda special, par avion, de la Amsterdam.

— Grîul străin... am murmurat eu.

— Ce?

— Știi tu! Ruth în exil. Nu era rău tratată dar tot plîngea după patrie.

— Nu, nu știu. Nu cunosc istoria asta.

— E în biblie.

— Ah, da, da. Odată ar trebui să citesc și biblia. Starea lui Michaels se schimba de la o clipă la alta, recîștigînd siguranța pe care o remarcasem la început. Și-a băut whisky-ul într-un gest aproape vesel.

Avea o expresie vioaie și încrezătoare.

— Da, a spus, aspectul ăsta a fost cu adevărat neplăcut. Nu atît din cauza condițiilor fizice de viață. Fără îndoială că ai stat prin excursii în cort și ai observat ce repede încetează să te mai deranjeze lipsa apei calde, a curentului electric – toate acele lucruri de care producătorii ne asigură că sînt indispensabile. Aș fi fost fericit cu un reducător de forță gravitațională sau cu un stimulator celular dacă le-aș fi avut, dar mă descurc foarte bine și fără ele. Dorul de casă, asta-i ceea ce te roade. Lucruri mărunte pe care nici nu le-ai luat niciodată în seamă, o mîncare anume, felul în care se mișcă semenii tăi, jocurile pe care le joacă, convenționalele lor subiecte de conversație. Chiar și constelațiile. Sînt diferite în viitor, știi? Soarele a călătorit foarte departe pe orbita sa galactică. Oricum, fie nevoiți, fie din propria lor dorință, oamenii au început prin a migra. Sîntem în fond urmașii acelor care au suportat șocul migrării. Ne-am adaptat. Eu, cel puțin, am făcut-o.

Michaels s-a încruntat ușor.

— Nu m-aș mai întoarce în viitor chiar dacă aș fi grațiat. Cu felul în care trădătorii ăia conduc treburile...

Am sorbit ultima înghițitură de whisky, reținând un strop între limbă și cerul gurii, degustând-o, căci era o licoare minunată, și l-am ascultat pe Michaels doar pe jumătate atent.

— Îți place aici?

— Da, mi-a răspuns. Acum deja, da. Am depășit momentul de criză. Faptul că am fost atât de ocupat în primii ani cu supraviețuirea, și apoi, după ce am emigrat în S.U.A. cu realizarea unei situații stabile, m-a ajutat foarte mult. N-am avut niciodată răgazul pentru autocompătimitate. Acum, afacerile mele mă interesează, mă acaparează, din ce în ce mai mult, e un joc fascinant și ntr-un mod foarte plăcut, liber de orice urmări penale pentru unele mișcări greșite. Am descoperit aici calități pe care viitorul le-a pierdut. Fac pariu că, nici nu-ți trece prin miște cât de exotic poate fi acest oraș. Gîndește-te! În acest moment, pe o rază de cinci mile în jurul nostru, un soldat face de gardă într-un laborator atomic, un vagabond îngheață sub un pod, o orgie se desfășoară în apartamentul vreunui milionar, un preot se pregătește pentru rugăciunea de dimineață, un negustor arab își pune la cale afacerile, un spion pîndește, un vas din Indii acostează...

Entuziasmul lui Michaels se împlînzea ușor. Și-a întors privirea de la fereastră și de la umbrele nopții, îndreptînd-o spre dormitoare.

— Și soția mea, și copiii... a rostit cu tandrețe. Nu, nu m-aș mai întoarce, indiferent ce s-ar mai putea petrece.

Am strivit țigara în scrumieră.

— Te-ai descurcat foarte bine, chiar foarte bine.

Eliberat de starea sumbră de dinainte, Michaels mi-a zîmbit.

— Știi, am impresia că tu crezi basmul acesta...

— Oh, sigur că da. M-am ridicat și mi-am întins mădularele amorțite.

— E tîrziu, am spus. Ar fi bine să pornim.

În prima clipă nu și-a dat seama de nimic. Cînd, în fine, a înțeles, a sărit de pe fotoliu ca o pisică uriașă.

— Noi?

— Bineînțeles. Am scos un pistol cu tranchilizante din buzunar.

Michaels paraliză.

— Genul ăsta de lucruri, am continuat, nu se lasă niciodată la voia întâmplării. Verificăm întotdeauna. Vîno, acum...

Fața lui Michaels golită de sînge, împietri.

— Nu, a îngăimat, nu, nu poți face una ca asta, nu-i drept, față de Amelia, de copiii mei...

— Asta, i-am replicat, face parte din pedeapsă!

L-am „abandonat” în Damasc, un an înainte ca Tamerlan să radă orașul de pe fața pămîntului.

Traducere: IOONA RAUSCHAN